

עת"א 63855/06/18 - רפאל אביטן נגד שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת

20 ספטמבר 2018

עת"א 63855-06-18 אביטן(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'

בפני	כב' השופט יוסף בן-חמו
עותר	רפאל אביטן (אסיר)
נגד	
משיבים	1. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים 2. מדינת ישראל

החלטה

האסיר הגיש עתירה לעניין חישוב תקופת המאסר.

העותר מרצה עונש מאסר של 20 שנה בגין עבירות מין וסרסרות לזנות. העותר נדון, בין היתר, לעונש של קנס, כאשר ביהמ"ש הפלילי שהטיל עליו את העונש של הקנס קבע שהקנס בסך של 2,000 ₪ ישולם בתשלומים חודשיים של 500 ₪ כ"א, כאשר כל תשלום שלא ישולם במועדו, יצטרך העותר לרצות חלק הקנס עונש מאסר של 30 יום.

לאחר דיון שנערך במעמד הצדדים ניתנה החלטה המורה על דחיית הדיון והמשיב התבקש לשקול אפשרות שהגורם המוסמך יעשה שימוש בסמכותו לשחרור מוקדם מינהלי. אפשרות זו עלתה לאור תחושת אי הנוחות מכך שהעותר נאלץ לרצות חלק חלק הקנס שלא שולם - 1,000 ₪ - תקופה של 60 ימי מאסר, דהיינו, יום מאסר על כל 16 ₪.

לחובתו של העותר יש לציין שהחלטת ביהמ"ש הפלילי ניתנה לפני כ-15 שנה והמאסר שריצה העותר חלק הקנס היה לפני שנים רבות מאוד.

בשל חלוף הזמן ובשל העובדה שמדובר בגז"ד של ביהמ"ש הפלילי, ידיו של ביהמ"ש המינהלי הדין בעתירות האסיר כבולות.

על פי פסיקה ידועה של ביהמ"ש העליון, כאשר ביהמ"ש מטיל על נאשם עונש של קנס, הכוונה היא שהנאשם ישלם את הקנס ועל כן, יש לשאוף שכך יעשה. חלק הקנס איננו אמור להיות עונש אלא מוצא אחרון כאשר האסיר לא שילם את הקנס.

כמו כן, פסק ביהמ"ש העליון במספר הזדמנויות כי יש צורך בכך שתהיה יחסיות בין גובה הקנס לבין תקופת המאסר וכאשר ביהמ"ש יתרשם שתקופת המאסר חלף הקנס, איננה הולמת את סכום הקנס, הורה ביהמ"ש על הפחתת התקופה של חלף הקנס.

אלא, שכאמור, ידי ביהמ"ש כבולות מאחר שביהמ"ש המינהלי איננו יכול להתערב בפסה"ד הפלילי וכן בהתחשב בחלוף הזמן מאז האירועים.

העותר ריצה את כל תקופת המאסר שלו - 20 שנה - לאחר שבקשותיו לשחרור מוקדם נדחו. תאריך שחרורו המלא של העותר בכל מקרה 01/10/18. יתרת המאסר שנותרה לעותר הינה קצרה מאוד, אולם הפניה למשיב לשקול שחרור מינהלי נעשה, למרות שמדובר בתקופה קצרה, בשל תחושת אי הנוחות שנותרה.

בתגובה המשלימה שהגישה המשיבה נמסר, כי המשיבה שקלה בכובד ראש ובדקה לעומק את המלצת ביהמ"ש, אך הגיעה לכלל מסקנה שנושא קיצור מינהלי של העונש איננו בסמכות המשיבה, כמו שגם איננו בסמכות ביהמ"ש.

בנסיבות אלה, אין מנוס מדחיית העתירה וכך אני מורה.

ניתן היה לצפות שהמשיבה תגלה יצירתיות במסגרת האפשרויות החוקיות העומדות לרשותה. צודק ב"כ העותר שטען בתשובה לתגובה המשלימה שניתן היה לשקול מתן חופשה מיוחדת, נושא הנתון בהחלט לשיקול דעת גורמי שב"ס, בהתאם לפקנ"צ. לא נראה לי שיש מניעה בנסיבות אלה מעשיית שימוש בסמכות למתן חופשה מיוחדת לפרק הזמן שנותר לעותר עד למועד השחרור. למרות דחיית העתירה, ישקול הגורם המוסמך את האפשרות למתן חופשה כאמור.

המשיבה ציינה בסעיף 11 לכתב התשובה המשלים כי למרות שמועד השחרור המלא חל ביום 01/10/18, הרי שבהתאם לסעיף 64 לפקודת בתי הסוהר, שכותרתו "הקדמת שחרור בשל ימי מנוחה" העותר ישוחרר ממאסרו בפועל ביום 30/09/18 ויוכל לשהות בחיק משפחתו בחג שמחת תורה. אני נותן בזה תוקף של החלטה להודעת המשיבה בסעיף 11 ובכפוף לכך, העתירה נדחית.

ניתנה היום, י"א תשרי תשע"ט, 20 ספטמבר 2018, בהעדר הצדדים.